

M I M

1 6 4 8

~~C. 6. 5~~
Ll, 2, 3.

30 B 10.

In usum Pedagogii
Regii Glaukensis

158

MALAGMA

Cordi paterno

Viri Amplissimi & Prudentissimi, DN.

JOHANNIS

Wedigen/CONSULIS REIP:

Suevo-Coloniensis meritisimi, ob insperatum obitum Filij longè desideratissimi REICHARDI, (qui Francofurtô-ad Mœnum, ubi cum Elect. Brand: Dominis Legatis biennium fermè commoratus, redux in itinere peste correptus, Hersfeldiæ Hassorum d. 23. Octobr. intra 9. & 10. vesp. cum 17. & dimid. annos vixisset, summo cum parentum & patriæ desiderio inter medias preces ad cœlestem patriam, exuvijs postridiè h. i. pom. ibid. Christiano ritu terræ mandatis,

emigravit,) mirè saucio,
applicatum

ab

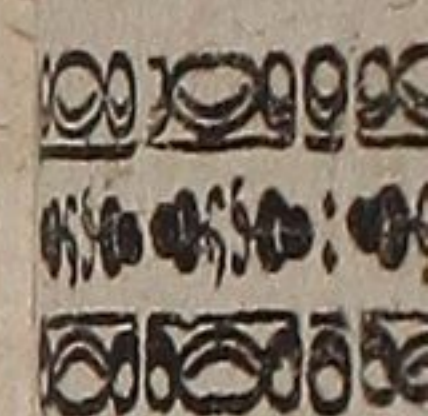
Amicis & Fautoribus,

ANNO

quo

MortVVs In IesV VIVIs, ReICharDe, beatVs.

BEROLINI, TYPIS RUNGIANIS.

Te testem REI
 Termin
 Edibus egresso
 Non r
 Marchia Te e
 Vix ca
 Id luges, Conf
 Spem
 At lacrumis p
 A D
 Hic nos ire ju
 Feli

H Aut
 melli

VIta, via est, Mors est vitæ terminus, Omni
Terminus ille via nos & ubiq; manet.
Terminus ille domi, peregrinis terminus oris
Instat, curriculo semper adest medio.
Et tu principium quod ponis, terminus ævi est,
Quod statuis medium, terminus ille tibi est.

Te testem REICHARDE voco, quem in limine cursus
Terminus antevenit, morsq; inopina rapit.

Ædibus egresso ad præclara videnda paternis,
Non reducem in patriam fata venire sinunt.

Marchia Te emittit, Cattorum pestilis aura
Vix captum, tristi funere rumpit iter.

Id luges, Consulte PARENS, Affinis amande,
Spem generisq; tui sic cecidisse, doles.

At lacrumis posuisse modum, Vir Clare juberis
A Ductore tua Cunctipotente via:

Hic nos ire jubet, cum vult, jubet ipse redire:
Felix, ad Dominum cui datur ire suum!

Frankofurti faciebam

Christianus Carpzovius J. U. D.
& Professor Publicus in Electorali
Academia Oderana.

ALLOQUIUM DEFUNCTI
Patrem consolantis.

Haut fata perstringas querulo Parens
mellite planctu! haut discrucies nimis

A 2

mentem

mentem: haut genæ nimis madescant:
omne etenim nimium nocivum.
Fidi Parentis munere functus es:
Ab ungvibus primis, pietas, fides,
integritas, virtus, periti
me studio decorant Magistri.
Exinde honorato Comitum choro
commiffus, oras ducor ad exteras,
moresq; , virtutesq; , causâ
magnanimûm Procerum imbibendi.
Hinc urbibus, sed Martis acinacem
plorantibus, celsisq; , palatijs
passim relictis, Francofurti
mænia vitiferi saluto
Mœni. Hic domus, pictasq; , coloribus
ædes, & auro splendida vidimus
delubra! merces hîc procul quas
per mare nauta vehit, rigentes
hîc vidimus gemmis chlamydes: Graves
hîc Principes, summos Equites, Viros
Marte, arte claros, queis adinstar
cultâ lepore fluunt Periclis
verba: hîc corusco vidimus agmine
Turnos, bipennes, tympana, bellica
tormenta, sclopos, totq; , nemo
qvot numerare potest, machæras.
Ast pestis ah diræ violentia
Myrtis Cathedras, oppida civibus,
natis Patrem, uxores Viris, &
filiolos spoliât Parente.

Hanc

Hanc excipit squalens cute luridâ
Fames! cruenti Martis ahena post
sclopeta succenduntur: unde
anxius ossa tremor premebat.

Verùm hisce tracti, dante DEO, malis
invadimus durum incolumes iter:
lato reversuros putantes
auspicio ad patrios penates.

Sed fortis, heu, heu, nubila Marchiæ!
Scutatus Eöo truculentior
miles Tyranno vastat urbes,
rostra, facella, domus, agellos.

Adulterino dogmate cerea,
flecti juventus invitium, undiq;
corrumpitur, pravo sodale
interitum Satanas minatur.

His jam periculis me DEUS eximi
sategit! idcirco luis, in viâ,
telo vehor mundi caducâ
ê patriâ, ad patriam manentem.

Hic omnis angor, pestilitas, fames,
Mars luctifer, Mors trux, dolus, exulat:
hic pace, honore, sanitate, &
perpete lætitiâ fruiscor.

Quid ergo luctu? quid lacrymis opus?
Gratare concessis mihi partibus:
quod cœlitum, mundi perosus,
portio amata chori saluter.

Hæc quando tandem machina funditüs
vasti orbis extremos ruet in rogos:

A 3

ovans

Ovans Tibi, Matriq; jungar,
colloquioq; fruar in ævum.
Longam interim, dulcis Genitor, Tibi,
Matri, Sororclis, Fratribus, apprecor
vitam: diu salvi virete,
Ejaq; perpetuùm valete.

Johannes Wenschendorff/
Ecclesiastes Col. ad
D. Petri.

a |
—|—
ω.

REICHARDUS Wedigen
Per Anagr.

Hic res dura, }
Charus redi! } Dein Weg.

Evolutio.

Dura quidem res est, sterili si vivere lecto
Contingat, nullâ prole beante domum;
O quoties Rachel indignabunda praoptat:
Osculer aut subolem, da Deus, aut moriar! Gen. 30. v. 1.
Durior at res est, privari pignore lecti;
Tunc etenim cordis pars quotacunq; cadit:
Hinc Jacob, David, mater Nainitica plangunt,
Et quis non, nisi qui tigride natus homo?
Corde sati veniunt Nati; Cor rumpitur, illis
Truncatis dirâ, Mors, sicilice tuâ!

Hoc

Hoc loquor expertus; Nondum semestre recessit,
 Quò mihi cordolium corcula bina darent:
Nam vix octavum Titae illuxerat orbi,
 Fitiolâ (dolor heu!) orbis utraq; fui.
Angitur hinc animus, nec in hunc coalescere vulnus
 Sapè recrudescens sustinet usq; diem.
Tu mihi testis, idem, Consul venerande, fateris:
 Quàm gemis, & largis fletibus ora rigas!
Scilicet ut Natum suspirans Hanna Tobiam
 Exspectat, peregrè dum trahit ille moram:
Sic dum Reichardus tuus absuit hætenus, annè
 Hæc pia vota dabis: Ab benè Chære redi?
At frustra; Tobias mirâ dulcedine mentes
 Permulsit tandem, quando reversus erat:
Sed tuus ille redux cum speraretur, acerbo,
 Exhalans animam, corda dolore replet.
Hic sanè res dura! via hæc tua plena dolorum,
 Est, Reicharde, tuis, sed tibi lata satis!
Hæc patriam repetis, caelesti in sede locatus;
 Quidni terrenam relinquere spontè velis?
Conspicis aterni faciem patris, (euge!) benignam,
 Cum Genitoris in hoc tempore non liceat:
Angelicos inter catus, animasq; beatas
 Latus ovas, procul à Fratre, sorore licèt.
O te felicem! Via nobis omnibus una,
 Calcanda est, quâ Te ritè sequemur eò,
Quò neq; Mars, neq; Mors unquam disjunget amantes,
 Sed pax, cum vitâ perpete, firma manet.
Hoc se solatus David in funere Nati,
 Ille quidem, dicens, non redit, ipse seqvar.

Dein Weg.

Hæc

Hæc me sustentat, lacrimas abstergit ocellis
Spes, nam defunctis jungier opto meis.
Hæc quoq; Te fulci spe, Compater; Ecce! redibit
Huc Charus nunquam, Tute sequeris eum:
Siste proin lacrimas, mecum pia fata precare:
Da Nato requiem, miq; malagma DEUS!

συμπαιδείας ἐνεκα

fac:

M. Jacobus Helvvigius
ad D. Petri Eccle-
siastes.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ.

CRebrô mortales Autumni tempore languent,
Aëris incertâ temperieq; cadunt.
Hoc probat *eximia clari virtute Parentis*
Filius exemplo WEDIGEN ipse suo;
Ante diem *Juvenis* florentibus occidit annis;
Lilia ceu florent, arida moxq; cadunt.
At cum Postremæ ver illud amabile lucis
Ex letho vitæ corpora nostra dabit:
Tunc iterum; REICHARD, cœlestis flosculus horti
Floridus è molli WEDIGEN ibit humo.
Intereâ fruitur jucundâ PACE, QUIETE q;
„In Domino, felix, qui cadit, ille cadit!
FILIIUS ipsus *abit*; patrio Mars impius orbe
Dum fremit & sævit, dum mera bella crepant.

Nec

Nec redit in patriam dulcem: ast in itinere tendit
In coeli patriam, pax ubi, & alma quies.
Carpere laudis iter, premere & vestigia Patris
Ac gentis mores visere, mentis erat:
Hunc citò, quò possit meliori sorte fruisi,
Dux vitæ lethò duxit ad ora DEI.
Tristis uterq; Parens miranda volentis adorent
Fata DEI: placeat, quod DOMINO placuit. (mur
Haut datur hîc reditus; REICHARDUM quisq; seque-
„ Felix, qui benè sic cæpit & implet iter!

Quam
Συμπάθειας καὶ Φιλίας ἔνεκεν
addidit

M. Georgius Lilius Dresd.
Ecclesiastes p, t. Nicolaitanus,
apud BERLINENSES.

Amplissimo atq; Prudentissimo Dn. Consuli &c.
mœstissimo Parenti filij REICHARDI p. m. obitum,
quùm reditum meditaretur, acerbè lugenti
hanc συμπάθειαν καὶ παρηγορίαν porri-
gere voluit.

SÆpè in transversum cadit heu! spes longa Parentum,
quam pralucens soboles fert schemate pulchrò!
quæ quùm promittit risum, nova gaudia, amores,
porrigit heu subito fletum, lamenta dolores!
cordoliò id loqueris funestò Amplissime Consul

B

luges

*luges Reichardi qui fata vialia nati,
hic tibi spondebat spe divite bilaria, & amplam
latitia messem, risum, solamina cordis,
(quippe bonæ plantæ flos porrigit illicò fructus)
sed nunc intercepta jacent hac gaudia, mortis
dum flos falce cadit peregrinò in rure resectus.
Eheu spem creperam! decollant siccine vota
humana in mundi rebus? nit constat in illis
perpes, nì sibimet fiet inconstantia constans!
& ferme, nisi mors, certum est nihil, hora locusq;
nos tamen incertant: falcem nam lunat ubiq;
& quùm vix speras, extremum ea surgit in ictum,
dum loquimur, morimur: cadimus dum stamus: abimus,
quando imus: nostris mors sedibus incubat atra,
in speculis habitat, juvenum quoq; funera captat,
nec curat: quamvis peregrinum ea condat in agrum.
Exuvia hoc Reicharde, tua testantur humata
pulvere non patriò, semotà condita arenâ,
quas non concessum est natali tradere terra,
id quod marorem duplicat, mentesq; parentum
afficit intimiùs, nec vulnere sauciat unò.
ò durum verbum! quùm verbere nuncius aures
tunderet hóc vestras: Heu natus vester abivit
Reichardus, patrias nunquam remeabit ad ædes
mors intereludit reditum, mittitq; supremam
vocem: Salvete æternumq; valete Parentes!
sat durum fateor verbum, quod pectora vestra
angit, discruciat, macerat (miserabile visu!)
Verum, quæ vestra est pietas, meminisse juvabit
emplastri, veniat quò vestri pausa doloris,*

in q;

ing, cicatricem coëant tam saucia corda,
largè quod vobis oracula sacra propinant:
vos siquidem nōstis: Dominus quem diligit, illum
evocat è mundo citiùs, sibi jungit eundem
proximiùs: vitium ne menti stigmata inurat.
Est & vita viatoris quasi transitus, illam
quam benè transiit Reichardus, tramite rectò
calica regna petens? ubi firma comitia pacis,
quàm contrà mundus vendat ludibria pacis,
felix ergò mihi dicenda profectio talis
quà vehimur patriam ad meliorem, ubi fata quietas
ostendunt sedes, furialia & arma quiescunt,
non igitur voluit patriam hancce revisere, cladis
gymnasium, in quo bella, mina, furor omnia turbant.
calestem elegit, quam pacis gaudia clarant.
Et licet ossa cubent peregrinà condita tymbà,
terra tamen Domini tota est, & quicquid ubiq,
ergò ubicunq, Deus, nobis ibi patria prestò est:
contegat & qua nos tellus, ea patria nostra est
ad tempus, patriam aternam modò spiritus intret.
Ergò sollicita detergite nubila mentis,
in requiem revocate animos, depellite curas,
& vestro prasens sit hac medicina dolori:
Prolubium Domini est, qui pignora ritè reposcit,
quæ dedit: est sapiens, ea qui sine murmure reddit,
spe fretus certà, quòd funera foenora gignant.

Johannes Bercovius Diaconus
Eccles: Nicol: apud
Berlin:

B 2

Ad

Ad Parentes Filium lugentes
Epigramma.

Vobis & Patria dum sese reddere tentat
Reichardus vester Filius, ecce FUIT!
Binos magna quidem Spes annos trivit in urbe,
Quam gelidis lambit Moenus amœnus aquis;
Attamen in medio cursu ad nos peste peremptus,
Ignota haut fletus contumulatur humo,
O spes fallaces! ô inclementia Fati
Duri! quæ vobis tristia mille ciet.
Nil nisi erat Reditus meditatio vestra diurna,
Cura nocturna nil nisi erat Reditus.
Abfuit imò parum, quin exclamaritis interdum,
Alta voce: venit Filius! eja venit!
Frustra, Non venit. Miserum! sed luctui acerbo
Et lacrumis nimis ponite, quæso, modum!
Gnatus enim lubrico fallacis tramite mundi
Spreto, non segnis prescit ad ASTRA viam.
Patria ubi tellus est non mentita. Beatos!
Ejus quis olim civibus esse licet.
Nec refert adeo, modò quis non erret eundo,
Deserat hanc vitam Quando, ubi quove modo!

In ein Trost-Sonnet fürzlich vbersehet:

Ach ewer liebster Sohn hat auffgehört zu leben/
Ersticket von der Gifft! als nach lang-aussen-seyn
Er auß dem Lande/das benetz't der schöne Mann
Such vnd der Residenz sich wied'r hat wollen geben.
Ach/ ach wie muß ihr wol in tausent ängsten schweben!
Der vnverhoffte Fall/ was muß er doch für peyn

Ben

Bey euch erregen! die ihr niemals schließet ein/
Auch nie erwachetet/das nicht fest solte kleben
An ewrem Sinn vnd Zung': Ach jetzt/ jetzt wird er Koffien!
Ab'r/ leider! nur vmbsonst. Doch hermt euch nicht zu viel/
Gedenck't/ wie ewer Sohn/ (als welchs das beste Ziel)
Zum rechten Vaterland' den Weg hat zugenommen,
Wol dem/ der das erreicht! dem kan gefähren nicht/
Wie/wen/odr wo ihm auch verlescht des Lebens Liecht.

In eill von Emanuele Vulpino
der Salderischen Schulen in Bran-
denb. bestallten Rectorn.,

S Angvine puniceo Venis turgentibus, ecce
Quàm misero fastu turba superba sumus!
Iactamus tumidum vernantes corporis artus,
Quæq; rubent Paphijs æuula labra rosis.
At quæ cœca tenent nostras obliviam mentes,
Quid cineres nostrum nosse negamus avum?
Æquamur folijs spirante cadentibus Austro,
Sive rosæ mavis, quæ sibi manè placet;
Sole sed igni pedes mergente sub æquore mannos,
Confestim fluido vertice marcet anus.
Gaudia tam fugitiva rosæ miraris Ephebe?
Te mirare, rosæ qui simulacra geris.
Quàm facilè ergo rosam Titania spicula carpunt,
Carperè sic letum te quoq; posse puta.
Ibis in omniparæ telluris viscera cuius
Incauto atq; alacri nunc pede terga premis

B 3

Non

Non præstans robur, rosei nec gratia vultus
 Mortis inexpletæ lumina torva movet.
 Sortis tam fragilis mœstum spectamen in ipso
 Subjicis ætatis flore, Richarde Tuis:
 Imò sed & cuivis auræ mortalis alumno
 Dicis in auriculam: γυνῶνι σεαυτὸν Homo.
 Dotibus (en!) Hebesibas stipatus amœnis
 Visum Mœniaci mœnia culta vadi.
 Dumq; ibi lustratis multorum moribus optas
 Fumum de patrijs posse videre focis,
 En animam medio sub cursu fundis anhelam,
 Effugisse luis dira venena ratus.
 Atq; ita frustraris spes vota q; magna parentum,
 Quos desiderium nunc coqv̄it acre tui.
 Ipse quidem primo dulcis sub vere juventæ
 Incidit in properam, ceu rosa verna, necem;
 Aura sed æterni veris genitabilis illum
 In Paradisiacis rursus animabit agris.
 Mens ovat interibi durâ eluctata catasta
 Corporis, & motu liberiore micat.
 Extra anni solisq; vias subvecta triumphat,
 Cominus & Triadem spectat aditq; sacram.
 Lingva tace, non est humanæ impervia menti
 Farier: Angelicos res amat ista modos.
 Sistite vos lacrimas: Lex est adamantina natum
 Denasce, frangi sanctio dia neqv̄it.
 Et nos jam vegeti mox fortè profabimur illud.
 VIXIMUS. Orbicolas exitus unus habet.

M. Michaël Schlemmer Lipsiensis.

Desine

Desine morbificis, Vir Magne, doloribus angi,
Desine, nil questus ingeminare iuvat.
Haud potis est luctus denatis reddere vitam,
Sed nocet hic vivis, nec iuvat exanimis.
Quin potius gnato gratare & gaudia carpe:
Nam tenet hic celsi regna beata poli.
Perpes ubi requies est ac mansura voluptas,
Integritas, splendor, gaudia perpetua.
Hic miseros nos Mars & Sors inimica fatigant,
Nec quicquam præter flere dolere vides.
Sanguine terra madet, vicina incendia terrent,
Teutonicumq; solum jam nova pena manet.
Horresco referens mala, qua noctesq; diesq;
Circum nos Miles, Sorsq; sinistra vomunt.
Hinc verè felix, cui Parca stamina vite
Mox rumpunt; nam mox, optima vita, mori.
Ergò quod plores genitor mæstissime non est,
Reichardo cum sit morte parata quies.

Debitæ condolentiæ contestandæ gratiâ
deprop.

CHRISTIANUS Grum.

Murmure perstringunt aures mala lata per auras,
Attonita & reddunt corda stupore suo:
Acrius at pungunt, acies quæ luminis hausit,
Obtusa & penitis fixit acuta fibris.

Sic

Sic ait Ausonium Decus : at juraveris , aure
Arctius ac visu te penetrâsse malum.
Namq; pater nati si lumine fata suprema
Lustrâsset, essent mitia fata tibi.
Sic sinus amplexu patrij fovisset amoris
Nati languentis torpida membra lue;
Sic benè compositos dilecti funeris artus
Humaret dulcis patria gleba soli.
Fando sed funus nati quia venit ad aures,
Asperior patrem fors gravitate premit.
Non etenim licuit lacrymâ perfundere lectum,
In quo deseruit vividus ossa calor;
Oscula nec nato libare suprema perempto;
Debita neve animæ solvere vota piæ.
Hoc pietatis opus patri quia fama negavit,
Aure malum sentis acrius atq; oculis.
Sensum astintendat patri geminetq; doloris
Fama pij nati funera certa ferens:
Ponere sed finem lacrymis, sensumq; doloris
Linqvere te pietas, Te decus atq; jubet.
Occiderit natus quamvis viridantibus annis
Semotus patrio limine falce necis;
Occiderit quamvis nullo comitatus honore
Matris, lugentis nec pietate patris.

Is ta-

Is tamen
Cœ
Occidit
Cœ
Hinc te
Sur

P^{Opn}
Nil
Dicite,
Accepta

Is tamen occubuit maturus regna videndo
Cœlorum, Domini concidit inq; solo.
Occidit & lacrymas inter fletumq; decorum
Cœlicolúm, vivus ductus ad astra poli.
Hinc te respectans patrem tua fata moratur
Summa, tibi & patri cœlica regna vovet.

*Amoris & doloris testificandi
ergò adjecit hæc*

Sebastianus Krieger, Hungarus,
p. t. Scholæ Colon. ad Spream
Conrector.

Defunctus alloquitur superstites.

P *Opnite vos lacrymas, non indulgete dolori:
flectere nemo potest, quæ probat ipse DEUS,
Nil juvat extinctos nimium deslere propinquos,
est animi fortis tristia ferre, pati.
Dicite, quid mihi sit Cælo felicius ullum,
vivo, & defunctum me tenet aula poli,
Acceptam cladem patienti corde feratis,
imminuant gemitûs gaudia multa precor.*

per Fratrem

Johannem Georgium Wedigen.

C

Cur

Cur tristis facies? lacrymis suffusa parentis?
Filius heu! charus sanguine, amore, Dei;
Reddidit usuram lethali vulnere lucis;
Res salva est, cœli gaudia summa tenet.
Consul ut æqualis luctu; exultatio talis
Jacobi, hunc capiat post pia fata, precor.
Intercâ Medici cœlestis vulnera cordis
Lugentis, sanet ritè *μάλαγμα* sacrum!

*Condolentia & observantia ergo
pro natâ occasione*

fundebat.

*Christoph. Eilerdus, jamjam
vocatus SubRector Co-
loniensis.*

Mœstior in luctus nati Pater optime Consul.
Disce modum luctus ponere mente pia.
Occubuit natus pulcher viridante juventa.
Summi maturus numine at occubuit.
Interijt patria casus dulcedine terre.
Mortua commune ast contegit ossa solum.
Humatum lacrymæ liquerunt rore parentum.
Ros animam letam ast irrigat usq; poli.
Ad patrios remeare lares cum vellet, in ipso
Progressu patriam cœlica regna petit.
Hic multum letus gaudet sine fine cohorti
Angelicæ mistus, cœlica regna videns.

Desuper

*Desuper hinc oculos ad mundi climata multus
Mittit, & expectat te, Pater, atq; suos.*

Σουπρωθείας Ένεκα

apposuit hæc patri mœsto, Compatri
suo in ævum honorando

Johannes Sturmius Scho-
læ Colon-Cantor.

Nostra quid est vita? Est via lubrica, semita fal-
lax,

Quam bene qui currit, currit ad astra Poli.
Sæpe viâ tuti gradientes labimur eheu:
Vitâ florentes & subitò morimur.

Metam ad præfixam votò nec ducimur usq;:

Spe quoq; sic certus vivere nemo potest.

Reichardus noster, peregrè qui morte peremptus,
Hæc nos è tumulo perdocet ipse suo.

Namq; lares patrios repetens is corpore sano

Præter spem gelidâ pestilitate perit:

Inq; sinu Patris cœlestis gaudia mille

Jam sentit, fatis nec gravibus premitur.

Quid lugens igitur, Genitor mœstissime, Natum,

Quem morier voluit cura paterna Dei,

C 2

In cujus

In cujus manibus resident mors, vitaq; nostra,
Qvi facit ut veniat mors citò, vita abeat.

συμπάδως approperabat

*Petrus Heinrici Junior, Gymnas.
Colon. Baccal. superior.*

In obitum pramaturum
REICHARDI Wedigens/ Optimi
magnæq; spei Adolescentis.

Siccine tam subitò finisti tempora vita,
Delicium Matris delictumq; Patris?
Magna fuit de te spes facta Parentibus: at nunc
Hac cecidit, postquam te cecidisse vident.
Ab luctus! dolor ab! triste ò & flebile fatum!
Hei casus subitus! fors miseranda nimis!
Ab tu, Clare Parens, querulum jam mitte dolorem,
Nec nimio luctu cor macerato tuum.
Olim restituet PATER omnibus omnia SUMMUS
Et qui funus erat, nobile foenus erit.

*εὐνοίας θεογονίας καὶ συμ-
παθείας χάριν.*

Christiano Roeselern Scholæ
Colon: Baccal: Infer:

Exhau-

EXhaustæ fletu luctus sopite Sorores
& Fratres, qui estis pectore sollicito:
Ponatis: vobis si sint mea gaudia grata,
quæ capio Electis confociatus ego.
Nam video celsi fulgentia mænia cœli,
achic Mavortis non metus ullus adest.
Quem vos perverſo hoc omnes sentitis in orbe,
Est ubi certamen perpetuum, atq; pavor.
Nonnè tremit totus mundus, Mavortia gliscunt
prælia? nonnè ruunt singula regna modò?
Cur igitur vanam defletis corporis umbram?
An tristis stimulo carpitis invidiæ,
quod mihi felicè fiet in discrimine tanto
rerum, sit lucro cælica vita data?
Est equidem mœror socios amittere suaves,
& quos fraterno sanguine junxit amor:
Ast non interij, me saltem ad gaudia cæli
fata vocare Dei, perpes ubi requies.
Idcirco rursus monitis vos impleo cunctos,
ne deploretis funera chara mihi.

Fridericus Præfer.

Eheu quàm miserè facies tristissima rerum
Innumeris sqalet nunc damnis obruta! cernis

Qvi

Qv̄i ruitura gemat lectissima patria, sævit
Ebria fors etenim tragico furibunda tumultu,
Intentant mortem cuncta, & graviora minantur.
Qvisqvis adhuc superes, terrestri & vesceeris aurâ,
Dic quæso quid mundus habet? Nil tristia præter,
Luctus & angor ubiq; & plurima mortis imago,
Nulla pijs requies, nec dum submergit in undas,
Nec revocat dum Phœbus eqvos è gurgite vasto.
Ergò hæc fatali rerum impendente ruinâ,
Qvid grave ducamus vitale relinquere lumen?
Cur doleant igitur Patres? testentur obortis
Cur luctum lacrumis Matres, dum præcœce falce
Mors natos truculenta rapit? quin gaudia mente
Concipiant potius, metam tetigisse laborum
Illos, nunc celsâ superum statione locari.

*hec pauca in mitigationem luctus
uæstisissimi Dni: parentis aulo-
godiaci deproperabat*

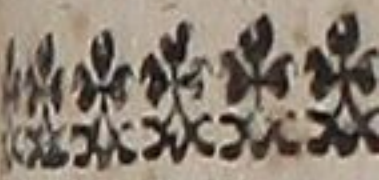
*Godofridus-Fridericus
Strasburgus.*

r.
râ,
eter,
o,
as,
o.

ce
te

Iuuenis

M. C.
C.

S A N
E

In l

PROS
M. C.

H

Carmen Elegiacum quod scripsi Joanni Baptista Gebelio
Svidnic. Silesio Pastori Ecclae in Raciborow.

cum praedum Magistrum nancisceret Decano
M. Theodoro Berto 17 Calend. Maij
A. 624. aetate meae 19.

Ita bonis avibus GEBELI, quos Deus Autor,
Quos te fata vocant, ita bonis avibus.

Magnum opus adgrederis, sed, quod tibi cine fultus
Numinis atberei, fortiter expedies.

Ambuet orantis linguam locuplete Suada,

SPIRITUS Orator caelicus ille, tuam.

Seminium disperge **DEI** per cordium agellos:

Nec sine mole preces, aut sine fruge, dato.

Et vineta **DEI** assiduo accubudq; labore

Percole, quo fructus mille, supraq; ferant:

BAPTISTAM ex cathedra **BAPTISTA** imitare tonantem

GEBELI! vera pro pietate puta:

Instrue non-doctos, errantes corrige, fractos

Erige, confuta dogmata vera minus.

Sic vivente volent tecum partizier annos

Prospera dicentes quos sacra dicta feres.

Sublatiq; olim manibus, sine pondere terram

Manibus optabunt, (sed bene sero) tuis,

Cum tuba te rupta tumba revocabit ab umbris,

IOVA, mei pastor dicet, adesto, gregis;

Ambrosia rursus te pascam & nectare; quare

Magna cape astrati praemia, carpe, poli.

Hoc penitis animi penetrabilibus opto, precorq;

JANE mihi multo n nomine care! **VACE.**

ULB Halle

3

002 062 674

158

L A G M A

rdi paterno
Prudentissimi, DN.

A N N I S

ONSULIS REIP:

is meritisimi, ob inspe-
longè desideratissimi REI-
ancofurtô-ad Mœnum, ubi
ominis Legatis biennium fer-
lux in itinere peste corrept^o,
m d. 23. Octobr. intra 9. & 10.
d. annos vixisset, summo cum
desiderio inter medias pre-
riam, exuvijs postridiè h. i.
iano ritu terræ mandatis,
t,) mirè saucio,
plicatum

ab
& Fautoribus,

ANNO

quo
IVIs, ReICharDe, beatVs.

TYPIS RUNGIANIS. So